

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Kž-rz 13/2020-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca dr. sc. Zdenka Konjića, predsjednika vijeća te Perice Rosandića, Ranka Marijana, Ileana Vinja i Melite Božičević-Grbić, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice – specijalistice Martine Setnik, zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženika D. Č., zbog kaznenog djela iz članka 120. stavka 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske („Narodne novine“ broj 53/91, 39/92, 91/92, 31/93, 35/93, 108/95, 16/96 i 28/96 - dalje: OKZRH), odlučujući o žalbi državnog odvjetnika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Zagrebu od 10. veljače 2020. broj K-Rz-2/2016, u sjednici održanoj 7. prosinca 2021.,

presudio je:

Odbija se kao neosnovana žalba državnog odvjetnika te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Prvostupanjskom presudom Županijskog suda u Zagrebu od 10. veljače 2020. broj K-Rz-2/2016 optuženik D. Č., na temelju članka 453. točke 3. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08, 76/09, 80/11, 91/12 - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14, 70/17 i 126/19 - dalje: ZKP/08), oslobođen je optužbe da bi počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZRH, činjenično opisano u izreci te presude.
2. Na temelju članka 149. stavka 1. ZKP/08 odlučeno je da troškovi kaznenog postupka iz članka 145. stavka 2. točaka 1. do 5. ZKP/08 te nužni izdaci i nagrada branitelja padaju na teret proračunskih sredstava.
3. Protiv te presude žalbu je podnio državni odvjetnik zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske pobijanu presudu „preinači u smislu žalbenih navoda odnosno presudu ukine.“

4. Odgovor na žalbu nije podnesen.

5. Postupajući u skladu s odredbom članka 474. stavka 1. ZKP/08 spis je bio dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

6. Žalba nije osnovana.

7. Nije u pravu žalitelj kada tvrdi da je prvostupanjski sud iz utvrđenih činjenica izveo pogrešan zaključak da nije dokazano da bi optuženik počinio kazneno djelo na način kako mu je to optužnicom stavljeno na teret.

7.1. Naime, prema stavu prvostupanjskog suda, koji je suglasan i navodima žalitelja, optuženik je bio pripadnik tzv. S. kojom je rukovodio B. S. zvani S., što ni optuženik ne dovodi u pitanje priznajući da je bio mobiliziran u vojsci RSK i da mu je nadređeni bio S. B. No, s obzirom na sadržaj iskaza određenog broja svjedoka, prvostupanjski sud, i prema mišljenju ovog drugostupanjskog suda, opravdano ne prihvaća kao vjerodostojnu obranu optuženika da inkriminiranog dana nije bio u P. već da se nalazio u zatvoru. Ono što prvostupanjski sud, za razliku od žalitelja, s pravom uzima spornim i tijekom postupka nedokazanim, jest okolnost je li optuženik inkriminiranog dana 16. srpnja 1993. na okupiranom području N. D., P., zajedno s ostalim pripadnicima izviđačko diverzantske grupe u sklopu 31. P. SVK, počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZRH, kako mu je to stavljeno na teret optužnicom.

7.2. Državni odvjetnik žalbom ne dovodi u pitanje činjenicu da niti jedan od ispitanih svjedoka „nije bio očevidac počinjenog zločina i nije iznosio neposredna saznanja o samom činu pucanja na žrtve“, kao što to zaključuje i prvostupanjski sud u pobijanoj presudi. Međutim, za razliku od mišljenja žalitelja, ni iskazi ispitanih svjedoka D. J., D. D., Ž. P. i V. D., koje žalitelj posebno ističe, svojim saznanjima o inkriminiranom događaju i počinitelju ne dovode u pitanje pravilnost zaključka prvostupanjskog suda da se ni iz tih iskaza ne može sa sigurnošću zaključiti da je upravo optuženik počinitelj terećenog kaznenog djela.

7.3. Prije svega treba reći da je žalbena tvrdnja državnog odvjetnika da je svjedok D. J. izjavio da je optuženika „inkriminiranog dana osobno vidio u grupi od šest pripadnika „S.“ kada su rekli da idu na izviđanje na teren uz K., gdje je zločin i počinjen“ u suprotnosti s iskazom navedenog svjedoka koji nije govorio o „inkriminiranom danu“ već je izjavio da je optuženika u toj grupi vidio sredinom 1993. godine, ne navodeći točan datum. Osim toga, državni odvjetnik i iskaz svjedoka D. D. za kojeg tvrdi da je rekao da se optuženik hvalio da je on osobno pucao na K. kada su nastradala djeca, interpretira tendenciozno, pri tome ne reproducirajući vjerno iskaz toga svjedoka koji je zapravo rekao da je od nekog, ne zna od koga, čuo da se optuženik hvalio da je pucao na K. Kada se tome doda i žalbena tvrdnja državnog odvjetnika da iz iskaza svjedoka Ž. P. proizlazi da je zločin počinila grupa od šest ljudi među kojima je bio optuženik, a da je i taj svjedok tu informaciju čuo od nekoga drugoga, onda je potpuno jasno da državni odvjetnik svoj zaključak o kaznenopravnoj odgovornosti optuženika temelji na iskazima svjedoka koji nisu imali

bilo kakva neposredna saznanja o inkriminiranom događaju i počinitelju, već su svoja saznanja crpili iz javnog pogovora, odnosno na temelju onoga što su čuli od osoba nepoznatog identiteta, zbog čega njihove iskaze nije moguće provjeriti.

7.4. Stoga je, i prema mišljenju ovog drugostupanjskog suda, pravilan zaključak prvostupanjskog suda da iskazi ispitanih svjedoka, u nedostatku drugih dokaza, ne čine zatvoreni krug indicija i ne daju pouzdanu osnovu za zaključak da je optuženik počinitelj kaznenog djela koje mu je optužnicom stavljeno na teret.

8. Stoga je neosnovana žalba državnog odvjetnika iz žalbene osnove pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

9. Slijedom iznijetoga, i budući da ispitivanjem prvostupanjske presude nisu nađene povrede zakona na koje ovaj sud, na temelju odredbe članka 476. stavka 1. ZKP/08, pazi po službenoj dužnosti, odlučeno je kao u izreci, na temelju odredbe članka 482. ZKP/08.

Zagreb, 7. prosinca 2021.

Predsjednik vijeća:
dr. sc. Zdenko Konjić, v.r.